kárné rady advokátní komory, jímž bylo vysloveno, že není důvodu kárně stíhati Dr. A., advokáta v N., a jeho stížnost do usnesení kárné rady téže advokátní komory, jímž nebylo vyhověno jeho žádosti za nahlédnutí do spisů.

Důvody:

Podle čtvrtého oddílu kárného statutu, pojednávajícího o opravných prostředcích proti usnesením a nálezům kárné rady, lze si ovšem proti nálezům kárné rady stěžovati odvoláním a proti jiným usnesením stížností (§ 46 kárného statutu), ale podle § 53, čís. 3 téhož statutu přísluší stížnost tomu, kdo je ve svých právech zkrácen, jen proti usnesení, že není důvodu ke kárnému řízení proti obviněnému (§ 29). Usnesení kárné rady, jímž nebylo vyhověno žádosti Dr. P., aby mu bylo dovoleno nahlédnouti do spisů, není však takovým usnesením, a není proto stížnost proti němu přípustná (rozh. čís. 134 dis. Sb. n. s.).

Skutek, Dr. A. za vinu kladený, totiž že prý se nabídl stěžovatelovu klientovi, že ho bude zastupovati za určitý paušál a že ho takto získal za svého klienta a přiměl k tomu, aby stěžovateli vypověděl plnou moc, a že se v jiném případě rovněž ucházel o získání klienta jiného advokáta, mohl naplniti, jak ostatně i stěžovatel sám ve svém oznámení připouští, jen zlehčení cti a vážnosti stavu advokátského.

Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu ve věcech advokátských (rozh. čís. 85 dis., 93 dis. Sb. n. s.) přísluší právo chrániti stavovskou čest jedině zástupci komory a kárné radě; třetí osoby mohou ovšem oznámiti povolaným orgánům skutečnosti, kterými byla podle jejich názoru zlehčena stavovská čest a vážnost, nemají však práva ke stížnosti, neshledala-li kárná rada důvodu ke kárnému stíhání. Byly proto stížnosti odmítnuty jako nepřípustné.

## Čís. 391 dis.

**Opatření ve smyslu § 17 kárného statutu (zastavení výkonu advokacie) může býti učiněno jen v pilných případech, ale pak vždy, v každém stadiu trestní věci.**

**Jsou-li tu pro ně předpoklady, může se na něm kárná rada usnésti, i když je před tím na jiném podkladě odmítla učiniti.**

**Odpadnou-li tyto předpoklady, může se obviněný domáhati jeho zrušení.**

**Jde o pilný případ, byl-li advokát odsouzen pro zločin křivého svědectví.**

**Při rozhodování o stížnosti do usnesení podle § 17 kárného statutu nelze řešiti otázku oprávněnosti zmateční stížnosti, podané obviněným do odsuzujícího rozsudku.**

(Rozh. ze dne 2. prosince 1939, Ds II 39/39.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl stížnost obviněného advokáta do usnesení kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněnému zastaven výkon advokacie podle § 17 kárného statutu, a to až do skončení trestního řízení, vedeného proti němu u krajského soudu v N.

Důvody:

Nejvyšší soud, přezkoumav spisy, shledal, že napadené usnesení odpovídá stavu věci i zákonu.

Stížnosti nelze přisvědčiti, že tu nejde o pilný případ podle § 17 kárného statutu. Pojmový znak »pilnosti případu« snaží se stížnost marně vyloučiti poukazem na to, že se kárná rada dověděla o zavedení trestního řízení již 7. ledna 1938 a že po tak dlouhé době je prý jistě těžko mluviti o případu pilném, zvláště když prý se skutková podstata nijak nezměnila a zejména nezhoršila. Ze spisů vychází najevo, že se kárná rada po dojití sdělení krajského soudu v N. ze dne 7. ledna 1938 o zavedení trestního řízení proti obviněnému (bližších údajů ve zmíněném sdělení nebylo), několikrát obrátila na krajský soud v N. se žádostí o zaslání trestních spisů, kteréžto žádosti nebylo vyhověno, poněvadž spisy byly nepostrádatelné. Přípisem státního zastupitelství v N. ze dne 2. března 1939 bylo kárné radě sděleno, že byla proti obviněnému podána obžaloba pro zločin spoluviny na zločinu křivé přísahy podle §§ 5, 197, 199, písm. a) tr. z. Po dojití tohoto sdělení vydala kárná rada na podkladě opisu trestního oznámení, zaslaného jí krajským soudem v N. 18. února 1938, dále dokladů, předložených Josefem K., a na podkladě skutečnosti, že byla proti obviněnému podána obžaloba pro zmíněný zločin, usnesení z 8. března 1939 o zastavení provozování advokacie až do skončení trestního řízení. Proti tomuto usnesení podal obviněný rozklad, jemuž bylo usnesením kárné rady z 15. dubna 1939, potvrzeným nejvyšším soudem rozhodnutím ze dne 27. května 1939, vyhověno v ten rozum, že bylo zrušeno usnesení kárné rady z 8. března 1939. Stížností nyní napadené usnesení z 2. září 1939 o zastavení provozování advokacie se stalo na širším podkladě, neboť byl proti obviněnému vynesen krajským soudem v N. rozsudek ze dne 24. června 1939, jímž byl obviněný odsouzen pro zločin křivého svědectví podle §§ 197, 199, písm. a) tr. z. k trestu žaláře v trvání tří měsíců, zostřeného postem měsíčně podmíněně na tři roky, při čemž byla vyslovena ztráta práva volebního. Rozsudek není pravoplatný; obviněný podal zmateční stížnost a odvolání a také státní zastupitelství podalo odvolání z výroku o podmíněném odsouzení. V době, kdy bylo vydáno usnesení kárné rady z 15. dubna 1939 a kdy o stížnosti návladního komory proti tomuto usnesení rozhodoval nejvyšší soud, nebylo ještě v trestní věci konáno hlavní přelíčení, nebyl tu ještě odsuzující rozsudek trestního soudu, a ani kárné radě, ani nejvyššímu soudu nebylo známo rozhodnutí vrchního soudu z 31. března 1939, jímž bylo na odpor obviněného vydáno usnesení, že se obžaloba připouští.

Opatření po rozumu § 17 kárného statutu může býti učiněno jen v případech pilných, ale pak v každém procesuálním stavu trestní věci (srov. Lohsing: Österreichisches Anwaltsrecht, str. 379). Jde o případ pilný, což plyne z povahy těžkého zločinu, jímž byl obviněný uvedeným trestním rozsudkem uznán vinným, neboť jde o delikt, jenž otřásá základy, na nichž je vybudováno řádné vykonávání spravedlnosti. K založení zákonného předpokladu pilnosti případu stačí zmíněná těžká povaha trestného činu, pro nějž byl obviněný odsouzen.

Nejvyšší soud nemůže při rozhodování o stížnosti do usnesení podle § 17 kárného statutu řešiti otázku oprávněnosti zmateční stížnosti, podané obviněným do odsuzujícího rozsudku. To je úkol nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího při rozhodování o opravných prostředcích. Odpadá proto také potřeba zabývati se vývody stížnosti, poukazujícími na to, že prý je trestní rozsudek krajského soudu v N. formálně vadný a právně pochybený a bude prý s největší pravděpodobností zrušen nejvyšším soudem.

Po vydání odsuzujícího trestního rozsudku je skutkový děj pro zjednání podkladu pro učiněné opatření dostatečně objasněn, a neobstojí proto ani poukaz stížnosti na vývody nejvyššího soudu v jeho usnesení ze dne 27. května 1939. Okolnost, zdůrazňovaná ve stížnosti, že prý se sám předseda trestního senátu vyslovil, že bude zmateční stížnosti vyhověno, je pro posouzení věci zcela nerozhodná.

Opatření ve smyslu § 17 kárného statutu může býti učiněno, jak již bylo podotčeno, jen v případech pilných, ale pak vždy v každém procesuálním stadiu trestní věci. Opatření tomu nemůže býti na závadu usnesení z 15. dubna 1939, učiněné na jiném podkladě, než napadené usnesení, zakládající se na odsuzujícím rozsudku. Ustanovení § 16, odst. 2 kárného statutu, na něž stížnost poukazuje, se na případ zastavení provozování advokacie, normovaný v § 17 téhož statutu, vůbec nevztahuje.

Právě tak, jako se může obviněný advokát i po vydání usnesení, zastavujícího výkon advokacie podle § 17 kárného statutu, s úspěchem domáhati zrušení tohoto i pravoplatného usnesení, odpadnou-li zákonné předpoklady jeho vydání, může kárná rada i po vydání pravoplatného usnesení, jímž na takové opatření nebylo uznáno, učiniti takové opatření, jsou-li splněny zákonné předpoklady, totiž, jde-li o případ pilný, jak jej má na mysli uvedené zákonné ustanovení. Poměry osobní a rodinné, na něž pak stížnost poukazuje, tu vůbec nerozhodují.

## Čís. 392 dis.

**Zákaz podvojného zastupování je absolutní.**

**Nesejde na tom, že si zájmy stran v určitém případě zastupování nebo rady neodporují, stačí, že jde o věc — ať již spornou či nespornou — v níž se mohou střetnouti.**